

Arrest

nr. 169 790 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 februari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BYTTEBIER, die *loco* advocaat N. LORENZETTI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 14 november 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 november 2015.

Uit een Eurodac onderzoek blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker werden genomen op 3 november 2015 in Bulgarije en op 14 november 2015 in Duitsland.

Op 29 december 2015 vindt een gehoor plaats van verzoeker.

Op 30 december 2015 verzoeken de Belgische autoriteiten aan Bulgarije de overname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b. van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de

Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 11 januari 2016 stemt Bulgarije in met de overname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin-III-Verordening.

Op 29 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A. alias I.
voornaam : E. alias E.
geboortedatum : (...)1987 alias (...)1997
geboorteplaats : I.
nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan van Pasjoen-afkomst, vroeg op 30.11.2015 asiel. Hij is niet in bezit van identiteitsdocumenten. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 03.11.2015 asiel vroeg in Bulgarije en op 14.11.2015 in Duitsland.

De betrokkene werd gehoord op 29.12.2015 en stelde dat hij Afghanistan op 14.05.2015 verliet. Hij doorkruiste vervolgens Iran en Turkije en kwam het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije vanwaar hij na een verblijf van twintig dagen zijn weg vervolgde via Servië, Slovenië en Oostenrijk. De betrokkene kwam in Duitsland terecht. Vandaar reisde hij na een overnachting door naar België. De betrokkene voegde toe dat hij in Bulgarije 15 dagen doorbracht in een opvangcentrum in Sofia, dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije en Duitsland, maar dat hij in die landen geen asiel vroeg. De betrokkene stelde dat hij naar Zweden wilde gaan, maar enkel nog genoeg geld had om vanuit Duitsland naar België te reizen. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij in Bulgarije werd aangehouden, werd geslagen en zijn vingerafdrukken er met gebruik van dwang werden geregistreerd. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 30.12.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties., die op 11.01.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletsel bestaat om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum. De Bulgaarse instanties stemden op 11.01.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 :

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 :

"In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.". Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn

hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten

onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij in Bulgarije werd aangehouden, geslagen en dat men hem dwong tot de registratie van zijn vingerafdrukken. Betreffende de gedwongen registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Betreffende de vermeende slagen wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien de betrokkene stelde dat hij in Bulgarije werd aangehouden en verder toevoegde dat hij in het opvangcentrum in Sofia goed werd behandeld denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij enkel in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kon worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1987 geboren man wiens echtgenote in Afghanistan verblijft. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties."

Op 29 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Een overdracht naar Bulgarije voorzien op 17 maart 2016 gaat niet door wegens verzet van verzoeker.

Op 17 maart 2016 wordt een vordering tot heropsluiting genomen.

Op 9 mei 2016 wordt verzoeker overgedragen aan Bulgarije.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 3 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

11.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

11.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij

in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

11.3. Verzoekende partij zal uitgewezen worden naar Bulgarije, waar hij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- hij riskeert dat zijn asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld
- hij riskeert tevens gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien hij nu als een Dubliner' zal worden beschouwd.

11.4. Bovendien zijn de internationale rapporten die systematische problemen in de Bulgaarse asielprocedure aankaarten immers talrijk.

Verzoekende partij heeft tijdens zijn Dublin-interview spontaan aangegeven dat hij bezwaar heeft tegen een overname van Bulgarije omdat hij er enerzijds slachtoffer werd van fysiek geweld en de Bulgaarse instanties anderzijds vluchtelingen geen of alleszins onvoldoende opvang (kunnen) bieden.

Verzoekende partij meent dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Bulgarije, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing d.d. 29 februari 2016 het tegendeel gaat beweren, is er in casu op heden evenwel geen enkele garantie op opvang aan verzoekende partij.

Daarbij komt dat verwerende partij erkende dat er recent tekortkomingen waren aan enerzijds de Bulgaarse asielprocedure en aan anderzijds de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers.

Verwerende partij gaat er echter op heden verkeerdelijk opnieuw van uit dat er zich geen problemen meer zouden stellen om in Bulgarije beroep te kunnen doen op een volwaardige procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Dienaangaande laat verzoekende partij evenwel het volgende gelden:

Algemene situatie asielzoekers bij terugname door Bulgarije

De situatie voor asielzoekers in Bulgarije is schrijnend. Bulgarije wordt op heden overspoeld met grote toestromen aan vluchtelingen die de uiterst precare situatie in het Midden-Oosten achter zich wensen te laten.

Waar Bulgarije het afgelopen decennium gemiddeld 1000 asielaanvragen per jaar ontving, steeg dit aantal de afgelopen jaren explosief. Cijfers van Eurostat tonen duidelijk aan dat het aantal asielaanvragen in Bulgarije in het tweede kwartaal van 2015 met 27 procent steeg (4050 eerste aanvragen) tegenover het eerste kwartaal van 2015, in het derde kwartaal van 2015 nam het aantal eerste aanvragen nog eens toe met 32 procent (5340 eerste aanvragen).

(Eurostat: Over 210 000 first time asylum seekers in the EU in the second quarter of 2015, 18 september 2015, te consulteren via: <http://ec.europa.eu/eurostat/documents/2995521/6996925/3-18092015-BP-EN.pdf/b0377f79-f06den> Eurostat: Asylum quarterly report, First time asylum applicants and first instance decisions on asylum applications: third quarter 2015, 9 december 2015, te consulteren via: http://ec.europa.eu/eurostat/statisticsexplained/index.php/File:Firsttimeasylum_applicants_Q3_2614_%E2%80o/o93_Q3_2615.png)

Uit cijfers van de Bulgaarse asielautoriteiten blijft dat Bulgarije in 2015 het hoogste aantal asielaanvragen ooit te verwerken kreeg: 18 696 tot en met het einde van november 2015.

Omwille van dergelijke massale instroom is het voor Bulgarije niet meer mogelijk aan de vele asielzoekers de nodige garanties te bieden.

Bulgarije staat er economisch gezien namelijk zeer slecht voor. De "opvangplaatsen" voor vluchtelingen zijn beperkt waardoor het een bijna quasi-zekerheid is dat verzoekende partij op straat zal belanden.

De situatie in Bulgarije voor asielzoekers is zeer slecht en onmenselijk.

De opvang voor asielzoekers is slechts zeer summier en het risico dat verzoekende partij bij een gedwongen terugkeer naar Bulgarije, op straat zal moeten leven is zeer groot.

De gigantische toestroom aan vluchtelingen en asielzoekers heeft bovendien niet alleen een ontwrichtend effect op de opvang, maar ook op het verloop van de procedure, die op heden uiterst problematisch geschiedt. Bij terugkeer is het recht van verzoekende partij op een volwaardige behandeling van zijn asielaanvraag dan ook totaal niet gegarandeerd.

de asielprocedure

Gedurende 2015 zijn de asielprocedures in Bulgarije gevoelig verslechterd. Tussen februari en april 2015 ontsloeg het management van de SAR (State Agency for Refugees) het merendeel van het personeel dat in 2014 was aangenomen. Dit personeel, dat getraind werd door de UNHCR en steun

kreeg uit de noodmaatregelen van het European Asylum Support Office (EASO), werd vervangen. Het lukte de SAR niet om financiering te krijgen voor vertaaldiensten tijdens de asielprocedure. Hoewel deze problemen tijdelijk werden verlicht door EU financiering, was de SAR per 30 september 2015 niet in staat om vertaaldiensten aan te bieden aan asielzoekers tijdens hun procédure.

Dossierbehandelaars werden door het management aangemoedigd om gehoren af te nemen in een andere beschikbare taal, ook al had de asielzoeker nauwelijks kennis van de taal in kwestie. De gemiddelde duur van de asielprocedure nam ook toe tot zes maanden en duurt steeds langer. De erkenningsgraad voor niet-Syrische asielzoekers ligt bovendien schrikbarend laag.

"Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated. During the period February-April 2015 the reinstated management of the national decision-maker, the State Agency for Refugees (SAR), sacked and replaced most of the staff responsible for taking the decision on asylum applications at the first instance, who were appointed and trained in 2014 with the support of UNHCR Emergency Measures Scheme and EASO Operating Plan. SAR also failed to secure funding for interpretation services during the asylum procedure. As a result the status determination and asylum application process slowed significantly. This situation was temporarily ameliorated by the European Commission's Urgent Measures Agreement, signed on 29 May 2015 and allocating 4,1 million euro to Bulgaria to be used in 12 months for translation services, administrative capacity to speed up asylum procedures, shelters and technical aid as well as for improvement of refugees' living conditions and health insurance. Financial support for immediate interpretation services was provided also by UNHCR through its partner in social mediation Bulgarian Red Cross. Nonetheless, as of 30 September 2015 despite the financial support of EU and UNHCR, the asylum authority was still unable to provide interpretation services to asylum seekers during their determination. The duration of the determination procedure has been increasing continuously, rising from the average of 3 months in 2014, to 6 months by the beginning of autumn 2015, and it is still growing."

(AIDA, country report: Bulgaria, oktober 2015, te consulteren via: http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/reportdownload/aida_bg_update.iv_0.pdf)

Refugee status was granted to non-Syrian nationals in only 4% of décisions (109 out of 2,652 refugee statuses), while 8% of applicants were granted subsidiary protection rate (31 out of 365 humanitarian statuses), and 91% of asylum applications rejected (349 refusals out of 380 refusals).

(AIDA, country report: Bulgaria, oktober 2015, te consulteren via:

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/reportdownload/aida_bg_update.iv_0.pdf).

Effectieve toegang tot betrouwbare informatie

In het arrest Ahmadpour tegen Turkije vereist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat individuele asielzoekers een effectieve toegang moeten hebben tot betrouwbare informatie aangaande hun asielprocedure (ECHR, Sharifi t. Italy and Greece, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09).

Ook dit laat in Bulgarije op verschillende vlakken aan de nodige wensen over. In theorie voorziet de wet in het voorzien van informatiepamfletten die in verschillende talen aan de asielzoekers worden uitgedeeld. Echter worden deze pamfletten wel aan de asielzoekers afgegeven maar krijgen zij er geen enkele informatie over waardoor de te doorlopen procédure voor hen helemaal niet duidelijk is. Daarnaast zijn de gegevens in de pamfletten ook niet steeds up to date.

"However, leaflets are quite long and the explanations are deemed by most of the asylum seekers to be complex and difficult to understand. NGOs, in particular UNHCR's implementing partners, develop and distribute other leaflets that are simpler and easier to read and some do operate reception desks where this kind of information is also provided orally to the asylum seekers. In addition, all European Refugee Fund projects for légal aid so far included the provision of oral légal consultations on the rights, obligations and procédures pending each type of the status détermination procédure at the first instance. The most pressing problems in practice related to this approach are the time gaps in between the différent projects which sometimes can last for months, during which period the consultations are not available for asylum seekers. There is a need to update the information in the present leaflets, distributed by the SAR in order to provide sound and clear information to asylum seekers not only about the status détermination procédure and their rights during the procédure, but on which of the various actors they can turn to in order to receive clarification, further counselling and/or assistance relating to différent aspects of their situation that may concern them. "

(AIDA, "Country Report: Bulgaria", januari 2015, p. 31, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria>)

Volgens de Bulgaarse wetgeving dienen de asielautoriteiten binnen de vijftien dagen na het indienen van de asielaanvraag de nodige informatie te verstrekken. Echter bestaan er heel wat vormen van vertraging in het asielsysteem in Bulgarije waardoor ook bij het verlenen van de nodige informatie een enorme achterstand bestaat. In de voorbije jaren kon deze achterstand niet weggewerkt worden, meer nog, door de enorme toestroom aan vluchtelingen in het land geraakten zij meer en meer achterop.

"As mentioned under the section "Registration of the asylum application" registration of asylum applications is seriously delayed. Moreover, SAR does not meet its obligation? 1 to provide, in a language compréhensible to the applicant, within fifteen days from the date of the submission of the asylum application, information as to the terms and procédures to be applied and their rights and obligations in the procédures, as well as organisations providing légal and social assistance. This is breach of Bulgaria's obligations under Article 5 of the 2003 EU Reception Conditions Directive, which have been slightly strengthened in Article 5 of recast Directive 2013/33/EU, which needs to be transposed by Member States at the latest by 20 July 2015. This situation worsened after the 2013 influx. For several months until February 2014 the information, including légal information with regard to rights, obligations and procédures, was provided to asylum seekers by NGOs and UNHCR."

(AIDA, "Country Report: Bulgaria", januari 2015, p. 31, te consulteren op <http://www.asvumineurope.org/reports/countrv/bulgaria>)

De praktijk rond het informatie verlenen aan asielzoekers blijkt weldegelijk onvoldoende te zijn. De kans dat een asielzoeker effectief over de nodige en voldoende informatie beschikt, is zeer miniem. Ook op dit vlak kan Bulgarije niet aan haar internationale verplichtingen voldoen.

Bijstand van een advocaat en tolk

Opdat er sprake kan zijn van een "reële en voldoende" asielprocedure volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het vereist dat een asielzoeker kan rekenen op de bijstand van een advocaat én een tolk (ECHR, *Abdolkhani & Karimnia v. Turkey*, 22 september 2009, App. n ° 30471/08). Ook hier zijn theorie en praktijk niet gelijklopend. In theorie moet er gratis juridische bijstand zijn maar in praktijk blijkt dat deze bijstand én niet kwalitatief in orde is én dat zij eerder een uitzondering dan een regel blijkt te zijn. In 2013 werd de nationale wetgeving aangepast, waarmee verplichte rechtsbijstand in alle fases van de asielprocedure werd geïntroduceerd. In de praktijk heeft een gebrek aan financiering echter tot gevolg gehad dat rechtsbijstand tijdens de eerste aanvraagfase eerder uitzondering dan regel was.

"However, NGO status détermination monitoring established poor quality of the légal services of private légal aid providers; also in practice during 2014 légal représentation of asylum seekers in eligibility interviews were occasional, and rather exceptional than being a rule.

(...)

However, as indicated, such funds are not secured by the State budget to the National Bureau for Légal Aid for the administrative phase of status détermination procédure. Légal aid before the court at both judicial instances (régional administrative courts and Supreme administrative court) is funded under the State budget and is systematically granted to asylum seekers, unless the asylum application was a subséquent one without new evidence or facts involved. It has been criticized only with relation to the quality of the légal représentation, which however is a général flaw of the légal aid system in Bulgaria.⁴⁴ NGO monitoring⁴⁵ reported that in more than 1/3 of the court hearings asylum seekers were not represented by a lawyer. In 44% of the cases there was a private lawyer hired by the asylum seeker, while légal aid lawyers were used to a lesser extent (21%). (...) While the légal représentation is généralement assessed as adequate, the relatively high percentage of lack of case's préparation (over % of the cases) is an indication of concern for the quality of provided légal assistance. A low level of preparedness has been found in 1/3 of the cases with légal aid lawyers, and in % of the cases with privately engaged lawyers."

(AIDA, "Country Report: Bulgaria", januari 2015, p. 22-23, te consulteren op <http://www.asvlumineurope.org/reports/countrv/bulgaria>)

De kwaliteit van de rechtsbijstand was ondermaats. Rechtsbijstand tijdens de asielprocedure wordt gefinancierd door het Europese Vluchtelingenfonds (ERF). In 2015 was rechtsbijstand tijdens de asielprocedure alleen beschikbaar in het opvangcentrum in Sofia, en zelfs daar sporadisch. Uit ngo monitoring kwam naar voren dat in de eerste helft van 2015 slechts in 3% (6 van de 195 gemonitorde zaken) rechtsbijstand werd verleend en de kwaliteit werd als zeer twijfelachtig beschouwd. Rechtsbijstandsverleners waren formeel en onverschillig. In juni 2015 eindigde de ERF financiering en nieuwe financiering was niet voor het einde van 2015 beschikbaar.

Volgens het BHC krijgen asielzoekers per 1 juli 2015 tijdens hun asielaanvraag geen enkele rechtsbijstand (advies en vertegenwoordiging) van overheidswege:

"The provision and quality of the légal aid during status détermination procédures remain of great concern. In 2015 this legal aid was provided under the ERF, but only in the refugee reception centre (RRC) in Sofia, Ovcha Kupel, and even there this légal aid was provided sporadically, rather than regularly. The quality of légal representation was also highly questionable and proved to be quite formai and indiffèrent. The available ERF funding for légal aid ended on 30 June 2015, but the new AMIF funding is not yet available and it is not expected to be, at least not before the end of 2015. Hence, as of

1 July 2015, asylum seekers were left without any state provided *légal aid* (advice and *représentation*) at the first instance of status *détermination procédures*. "

(AIDA, country report: Bulgaria, oktober 2015, te consulteren via:

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/reportdownload/aida_bg_update.iv_0.pdf)

Ook op het vlak van de bijstand door een tolk gedurende de asielprocedure zijn nog heel wat tekortkomingen vast te stellen.

"Training of interpreters is provided, though this is sporadic rather than on a regular basis. Most of the interpreters used by the State Agency for Refugees (SAR) did agree on and signed the Interpreter's Code of Conduct adopted in 2009; however its rules are not followed strictly in practice. For example, quite often the statements are summarized or the interpreters provide comments on their authenticity or likelihood. Lawyers representing asylum seekers during the interviews reported that burnout is a serious problem not only among interviewers, but also among interpreters as often impatience and irritation is being demonstrated by both, which finally results in issues only being addressed vaguely or summarized *interprétations*. "

(AIDA, "Country Report: Bulgaria", januari 2015, p. 20-21, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria>)

Noch is er thans in Bulgarije een garantie op de bijstand van een tolk bij het verhoor, noch op kwalitatief advies. Deze waarborgen zijn nochtans essentieel en het gebrek eraan is in strijd met de bepalingen van de herziende Europese procedurerichtlijn (art. 12) dat ondermeer het punt (a) dat de volgende waarborg voor asielzoekers heeft vastgelegd:

"a) zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen *procédure* en over hun rechten en verplichtingen tijdens de *procédure*, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen"

Verzoekende partij benadrukt eveneens dat de "United Nations High Commissioner for Refugees" (hierna: UNHCR) in januari 2014 opgeroepen heeft tijdelijk geen asielzoekers meer terug te sturen naar Bulgarije.

Niettemin staande lichte verbeteringen in de opvangcentra en de stappen die zouden genomen zijn om sneller toegang te krijgen tot de *procédure*, blijft Amnesty International bezorgd over de systematische tekortkomingen bij de behandeling van asielzoekers in Bulgarije.

Amnesty International roept dan ook op door te gaan met de schorsing van het terugsturen van asielzoekers naar Bulgarije.

"Despite improvements in the reception conditions and the increased number of staff of the State Agency for Refugees to ensure quicker access to asylum *procédures*, Amnesty International remains concerned over the systemic deficiencies in the treatment of asylum seekers in Bulgaria. Asylum-seekers in Bulgaria continue to be routinely detained and the reception conditions are still inadequate. Amnesty International is also concerned about reports that certain nationalities face difficulties in registering their asylum applications when in detention, and wait longer for their refugee status determination decisions. These challenges have discouraged many from lodging or pursuing asylum applications. "

("Suspension of returns of asylumseekers to Bulgaria must continue", Amnesty International, maart 2014, te consulteren op <http://www.amnesty.org/en/library/asset/EUR15/0Q2/2Q14/en/7a7Q6247-94ac-4e65-a2e5-c7f8804c02bd/eur150022014en.pdf>)

De "European Council on Refugees and Exiles" (hierna: ECRE) meent dat, ondanks de pogingen die reeds werden ondernomen, er momenteel nog steeds onvoldoende waarborgen voorhanden zijn in Bulgarije om de fundamentele rechten van asielzoekers te verbeteren.

"Despite recent commendable efforts made by the Bulgarian authorities to improve the situation for asylum seekers, updated information provided by ECRE member Bulgarian Helsinki Committee, soon to be published on the Asylum Information Database (AIDA), 1 and Amnesty International show that inadequate conditions in parts of the reception system deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable."

("Dublin: Bulgaria", Asylum Information Database - Bulgarian Helsinki Committee, geldig op 16 februari 2015, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/asylumprocedure/procedures/dublin>)

Deze waarschuwingen stammen reeds uit 2014, het is dan ook belangrijk om nogmaals te benadrukken dat het recentste AIDA-rapport een verdere achteruitgang van de procedures in Bulgarije heeft vastgesteld. Vandaag is het meer dan ooit, niet geoorloofd om asielzoekers, verzoekende partij in het bijzonder, hieraan bloot te stellen.

"Instead of improving, the *détermination procédures* gradually deteriorated. "

(AIDA, country report: Bulgaria, oktober 2015, te consulteren via: http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/reportdownload/aida_bg_update.iv_O.pdf)

- Gebrekkige opvang

Het is duidelijk dat het Bulgaarse systeem niet volledig aan de Europese normen kan beantwoorden. Daarnaast zijn ook de opvangmogelijkheden voor de asielzoekers in Bulgarije allesbehalve. Allereerst is het hoogst onzeker dat de opvang voor Dublinterugkeerders effectief gegarandeerd wordt:

"As of 30 September 2015 the number of actual transfers carried out to Bulgaria under the Dublin Régulation was relatively low (178 out of 6,963 take back or take charge requests). The status of those returned under the Regulation remains unclear. For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return. However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return. The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception. As has been confirmed by Belgian courts in cases concerning single males with psychological vulnerabilities; "there are no assurances that Dublin returnees will be guaranteed access to the asylum procedure or that they will not be exposed to extremely difficult reception conditions during the examination of the claim. Returns to Bulgaria in ail of these cases were subsequently suspended. "

(ECRE, Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016, te consulteren via:

<http://www.asylumlawdatabase.eu/sites/www.asylumlawdatabase.eu/files/aldbfiles/Research%20Note%20-%20Reception%20conditions%2C%20detention%20and%20procedural%20safeguards%20for%20asylum%20seekers%20and%20content%20of%20international%20protection%20status%20in%20Bulgaria.pdf>)

De situatie waarin vluchtelingen in Bulgarije dienen te overleven is precair. De opvangcentra zitten overvol en er is een tekort aan basisfaciliteiten zoals onder meer gezondheidszorgen, eten en onderwijs. Dat de opvangcentra overvol zijn is mede te wijten aan het feit dat vluchtelingen, die in Bulgarije een status krijgen, in het opvangcentra blijven wonen omdat er een totaal gebrek is in de ondersteuning naar het zoeken van een adequate woonst.

"In March 2014, Amnesty International visited the reception centres Voenna Rampa, Vrazhdebna and Harmanli. During the previous visit in 2013, the conditions in these centres were completely inadequate. In Harmanli asylum-seekers were placed in an unheated building that had not been converted to an accommodation facility, as well as in containers and military tents. They had been only provided with limited numbers of worn out foldable beds, many sleeping on thin mattresses on the floor. In November 2013, those accommodated in Harmanli were not registered as asylum-seekers and were effectively locked up in a closed camp. Voenna Rampa and Vrazhdebna were run as open camps but the reception conditions in these centres were also inadequate.

People were sleeping in overcrowded rooms, there was no adequate food provided by the state and the residents suffered from lack of access to medical care.

During the second visit in March 2014, Amnesty International observed certain improvements in the three reception centres. (...) Despite these improvements, Amnesty International considers that the conditions in the centres continue to fall short of the requirements of the EU directives on reception of asylum seekers. In fact, the conditions in Voenna Rampa - where the reconstruction works were being carried out while people continued to be accommodated there - have deteriorated since Amnesty International's last visit

In March 2014, the reception centres in Vrazhdebna and Voenna Rampa were mostly hosting families with children, who have been living for months in large classroom-like halls divided by pieces of sheets into smaller compartments. Such accommodation arrangements do not provide any privacy.

The overcrowding was also partially a result of recognized refugees continuing to stay in reception centres in the absence of any meaningful intégration support. Some recognized refugees shared with Amnesty International that they feared becoming homeless if they were to leave the centres. In Voenna Rampa, 43 out of a total of over 800 residents were staying in a former gymnasium that lacked heating

and electricity. The residents extended cables from the nearby hall, thus providing themselves with improvised lighting. Overcrowding is experienced also by those accommodated in one- or two-room containers in Harmanli. As these containers hosted entire families, it meant in some cases that as many as seven people had to share a room of approximately 10m².

The sanitation facilities in Voenna Rampa and Vrazhdebna remain inadequate. (...)

However, as their mission in the country is expected to terminate by the end of May, Amnesty International is concerned over the accessibility of the national healthcare system for asylum-seekers and refugees. Some of the asylum-seekers interviewed by Amnesty International reported problems with their registration for healthcare insurance. Some of them also alleged that they were refused treatment by hospitals and/or doctors when seeking medical help.

However, the reception facilities visited were still sub-standard specifically in terms of sanitation, access to food and access to education for children. Additionally, although the period for registering asylum applications has shortened, asylum seekers continue to be detained before being transferred to a reception facility for periods ranging from several days to several months. Amnesty International also heard allegations that asylum applications of certain nationalities were not accepted or they were made to wait longer in detention before registering with the SAR. This led some people to give up and sign "voluntary return" forms seeing this as the only way out of detention, which raises serious concerns over the access to international protection in Bulgaria."

("Suspension of returns of asylumseekers to Bulgaria must continue", Amnesty International, maart 2014, te consulteren op <http://www.amnesty.org/en/librarv/asset/EUR15/002/2014/en/7a7Q6247-94ac-4e65-a2e5-c7f88Q4cQ2bd/eur15QQ22Q14en.pdf>)

"All reception centres, old and new ones, were severely overcrowded, with asylum seekers staying in common living areas of the centre. There were no spécial places provided for vulnéralle groups or people with spécial needs. SAR guaranteed a spécial floor in the RRC in Sofia for UAM but accommodation conditions were similar to those in other centres; children did not receive specific treatment. There were no dedicated personnel, classrooms, kindergartens or similar possibilities of ensuring a standard of living adequate for minors' physical, mental, spiritual, moral and social development. The conditions were particularly severe in Harmanli centre, where asylum seekers were placed on the premises of former military barracks and providing an even lesser standard, as asylum seekers are accommodated under a closed regime in tents and in "containers", without electricity and sewerage, under extremely poor living and hygienic conditions, and a high risk of epidemics. "

("National Country Report: Bulgaria", Asylum Information Database, 18 april 2014, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/reportdownload/aidabulgariareport_second_update_final.pdf)

"While the conditions in the reception centres in Banya, Sofia and Pastrogor may be considered as satisfactory at this moment, the situation in the reception centre in Voenna Rampa continues to be below standard, while necessary rénovation and refurbishment is still underway in the centres in Harmanli and Vrazhdebna. Although hot meals are now being provided in ail centres since February 2014 as well as médical care, be it in some centres still through the services of Médecins sans Frontières, living conditions in the aforementioned centres remain difficult as a result of overcrowding. This is further aggravated by the fact that many persons who obtain a protection status in Bulgaria are in practice forced to remain in the reception centres post récongnition due to a lack of support in finding adequate and affordable housing and a total lack of a proper integration programme. "

("ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation", ECRE, 7 april 2014, te consulteren op

<http://www.ecre.org/component/content/article/70-weeklv-bulletinarticles/672-ecre-and-amnestv-inter-national-caH-on-european-countriesnot-to-send-asylum-seekers-back-to-bulgaria.html>)

Sinds de zomer van 2015 evalueert ECRE de Bulgaarse opvangsituatie echter nog stukken minder positief:

"Accommodation capacity in transit and reception centres is 5,130 places, although the national asylum agency claim to be able to accommodate 7000 individuals and to have additional 800 places in mobile modules in case of emergency influx. Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated. Registration and documentation, especially to those who approach asylum agency units on their own, is never carried out within the mandatory 3-6 day deadline, but is unduly postponed with the evident purpose of deterring asylum seekers from continuing to pursue their official registration in Bulgaria. Basic services are scarce and provided unevenly. Food in reception centres is provided only twice a day, except to children under 18 to whom breakfast is also provided in spite of its varying quantity and quality.

Medical assistance is limited to emergency health care with more costly medicines being basically provided either by the Red Cross or other NGOs and benefactors. Access to interpretation services

outside eligibility interviews is virtually impossible and asylum seekers rely for information and communication entirely on NGO interpreters, social mediators and legal advisors, whose ability to assist however is quite constrained. Finally, in March 2015 the asylum agency terminated retroactively the provision of BGN 65,00 monthly social allowance (equal to €33.00) to asylum seekers, accommodated in reception centres, thus fully stripping them from their right to material assistance."

(AIDA, country report: Bulgaria, oktober 2015, te consulteren via:

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/reportdownload/aida_bg_update.iv_Q.pdf)

The worsening of reception since 2014 has been relied upon by domestic courts in their findings of a lack of humane reception conditions in the country. Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare.

(ECRE, Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016, te consulteren via:

<http://www.asylumlawdatabase.eu/sites/www.asylumlawdatabase.eu/files/ajdfiles/Research%2QNote%200/o20Reception%20conditions%2C%20detention%20and%20procedurai%20safeguards%20for%20asylum%20seekers%20and%20content%20of%20international%2Qprotection%20status%20in%20Bulgaria.pdf>)

Waar er sinds 2014 een lichte verbetering was van de omstandigheden waarin asielzoekers werden opgevangen, zijn deze vanaf het begin van 2015 dus weer sterk verslechterd. Basisvoorzieningen zijn schaars en worden ongelijkmatig verdeeld. Er is alleen sprake van medische noodhulp waarbij dure medicatie wordt gegeven door het Rode Kruis of een andere NGO.

Extreem geweld tegen vluchtelingen

Bijzonder verontrustend zijn de schijnbaar talloze getuigenissen van asielzoekers over extreem geweld, afpersing en push-backs door de Bulgaarse politie.

Ook verzoekende partij maakte hier reeds melding van in zijn Dublininterview op 29 december 2015.

Reeds in een rapport van Human Rights Watch van 29 april 2014 wordt verwezen naar het Bulgaarse "Containment Plan" om het aantal asielzoekers te verminderen. Dit plan bestaat erin Syriërs, Afghanen en anderen terug te dringen wanneer zij de grens proberen over te steken.

Dit rapport documenteert dat de Bulgaarse grenspolitie dergelijke praktijken met overmatig veel geweld heeft toegepast. Op heden gebruikt de Bulgaarse politie nog steeds buitensporig geweld.

Verzoekende partij werd op een gelijkaardige manier door de Bulgaarse politiediensten mishandeld en vreest bij een terugkeer naar Bulgarije opnieuw op dezelfde onmenselijke manier door de Bulgaarse autoriteiten behandeld te worden. Bovendien is er heel veel racisme. Asielzoekers worden er beschouwd als "honden" en worden er geslagen en vernederd.

Human Rights Watch verzamelde dienaangaande enkele getuigenissen:

"One detainee told Human Rights Watch:

The treatment here is less than zéro. It is very racist. They spit on us and treat us like animals. On that day, it all started when a guard tried to make one man act like a dog, putting the food tray on the floor. At first it was just the local guards [who beat us], but then it was more than 50 brought in from the village, still in their civilian clothes. They beat me with a police stick on my back.

Another detainee injured in the incident said:

We were all hit with police sticks. We were shocked to see so much beating. I was hit on my side and on my chest. Many people were injured and many were not treated. A boss in civilian clothes came. He saw the problem, but he was drunk. He came drunk. I could smell the alcohol on him. He beat my friend in the stomach with a police stick. He did not beat me. He took my friend into a room to beat him. They did not take my friend to the hospital. The police broke the arm of another friend of mine.

The November 30 incident was not isolated. A 40-year-old Algerian man who spent 50 days in Lyubimets in 2013 recalled:

I was beaten there. I tried to escape from Lyubimets and they caught me. They took me to a room and beat me. One of the ones who beat me was in civilian clothes, the others were in uniforms. They punched me in the chest so hard that I fell to the floor.

A 25-year-old Afghan man who spent two months at Lyubimets in mid- 2013 said that he suffered with a severe toothache during his time there, but that he was refused medical/dental attention. To try to explain his needs, he asked for an interpreter. He said that the guards took him to a place where there were no surveillance cameras: They beat me with an electric stick on my back many times. I kept asking them, "Why are you beating me?" and it was clear that it was because I insisted on getting an interpreter. Then they put me in an isolation cell for one day and made me clean outside the building. "

(Human Rights Watch, *Containment Plan: Bulgaria's Pushbacks and Détention Of Syrian and other Asylum Seekers Migrants*, 29 april 2014, te consulteren op <http://www.hrw.org/reports/2Q14/04/28/containment-plan>)

Op 16 februari 2016 bracht Human Rights Watch hieromtrent nog een update uit op haar website:

"Take the case of 16-year-old 'Abdullah' from Afghanistan, who experienced Bulgaria's "respect" first hand.

"When Bulgarian police saw us, we tried to run away," he said. "They chased us with dogs and shot at us. There were five police. When they caught us, they started beating us. They kicked me and the others wherever they could reach. They did this for about an hour and threatened us with the dogs. They took my money and mobile. "

Abdullah (not his real name) is one of several migrants and asylum seekers who told Human Rights Watch about summary returns from Bulgaria, and violence both at its borders and inside détention centers in late 2015. These are not new problems; we also documented similar abuses in April and September 2014.

Yet Abdullah's and hundreds of others' similar testimonies have fallen on deaf ears at EU headquarters in Brussels. While Bulgaria has the right to protect its borders, it doesn't have the right to summarily return people to Turkey or physically abuse them. By focusing on border protection, Avramopoulos missed the chance to press Bulgaria on violence against migrants and asylum seekers.

The commission should forcefully remind Bulgaria of EU laws and standards, and urge Bulgarian authorities to investigate these credible reports of abuses and bring them to a halt. Because ignoring Abdullah's story won't make the allegations go away, and resorting to violence is no way to manage the refugee crisis. "

(Human Rights Watch, *Dispatches: What Bulgaria's "respect" for refugees really looks like*, 16 February 2016, te consulteren op:

<https://www.hrw.org/news/2016/02/16/dispatches-what-bulgarias-respect-refugees-really-looks>)

Een belangrijke bron van informatie over het politiegeweld tegen asielzoekers is het onderzoek dat door het 'Belgrade Centre for Human Rights' werd uitgevoerd. Van 20 tot en met 22 oktober 2015 heeft deze organisatie, als partner van UNHCR, 110 vluchtelingen geïnterviewd die vanuit Bulgarije in Servië aankwamen. Elke asielzoeker, die in Bulgarije in contact kwam met de politie getuigde van mishandeling door de Bulgaarse politie:

"These allegations are largely consistent and include extortion, robbing, physical violence, use of weapons, threats of deportation and attacks by police dogs. The majority of these incidents happened along in border areas, mainly at the border with Turkey, where many refugees experienced shootings and dog attacks. Some of them spent some time in the closed asylum centers near Sofia, Vrazhdebna or Busmantsi, and reported having been abused by the police and centres' management. Incidents occurred also at the border with Serbia, but to a lesser extent. Refugees claim to have been robbed at the border with Serbia by the Bulgarian police in order not to be detained for illegal stay."

(...)

"They complained about poor conditions in the police station where they had been detained - a cold cell where they were deprived of food and water. The next day they were transferred to Busmantsi, where they spent about two weeks, got registered, underwent medical examinations etc. They spent 15 days in Busmantsi, with nothing but a piece of bread and a cup of tea for breakfast and a poorly-cooked meal for lunch. "

(...)

"They arrived in Bulgaria in the middle of the night and witnessed police brutality towards another group of refugees. They were frightened and tried to find a place to hide, but the situation escalated and they found themselves in the middle of a crowd. One of them claims to have seen a refugee being hurt when police officer pressed a gun to his forehead, but he was not able to see the face of the police officer due to the darkness. They also claim to see refugees lying on the ground, unconscious. The police managed to catch and beat them, taking their money, valuables, mobile phones, even their food and water. However, they had been advised by the others that had experienced incidents like these to hide their money in the seams of their clothes in order to avoid being left with nothing in a foreign country. Using the money they had preserved, they moved on with their journey to the border with Serbia. In the woods near the border, the police caught them once again. This time, police officers released dogs on them, and running away they heard gun shots. At one point they realized that seven people from their group were missing. They have not had contact with them since. The group is convinced that the smugglers cooperate with the Bulgarian police and even claim to have seen them exchange money.

(...)

They claim to have been robbed by the Bulgarian border police officers right after crossing the border from Turkey the final time, and because they couldn't afford to pay a bribe, they were arrested for illegal border crossing. Upon registration, the group resided in a closed camp where they claim to have been

deprived of food and water for three days and constantly physically and psychologically molested by police officers. After spending nearly seven days there, they were released and continued their journey. (...)

"He chose the route through Bulgaria due to his fear of water and inability to swim. Having crossing the border between Turkey and Bulgaria, his group experienced ill treatment by the Bulgarian police. As they did not want to bribe the police officers, they were physically assaulted and beaten with police bâtons. After beating them, the police officers robbed them, taking their money and mobile phones. "

(Belgrade Centre for Human Rights, Oxfam, Safe Passage, Testimony of people arriving in Ditrovgrad, Serbia from Bulgaria, december 2015, te consulteren via: <http://www.bqcentar.org.rs/bqcentar/enq-lat/wpcontent/uploads/2015/12/Safe-Passage1.pdf>)

Ook Amnesty International heeft uitgebreid bericht over de push-backs die Bulgarije uitvoert richting Turkije:

"New testimonies collected provide information on 17 separate incidents of push-backs to Turkey from Bulgaria between September 2014 and May 2015. They were recounted by 19 individuals from Syria, Afghanistan, Iraq and Morocco and involved groups of people ranging from two to 37, making a total of at least 177 people.²¹⁴ Seven said that they were apprehended and pushed back by men in dark green uniforms, while four said the uniforms were dark blue.²¹⁵ Both descriptions match uniforms of border police in Bulgaria. Six said that they read either "border police" or "police" on the uniforms. Except in one incident from mid-September 2014, all were searched. In two incidents involving Syrian men, one from mid-December 2014 and the other on 14 April 2015, interviewees said that they were strip-searched in front of others. While half said that their phones and money were taken, the others said that the police confiscated only their sim-cards and phone batteries, and returned their mobile phones.

None of these new testimonies include détention prior to being returned to Turkey as has been reported in two cases that Amnesty International has previously documented along this border. However, in one incident from January 2015, a 23-year-old Syrian said that in January 2015 the Bulgarian police drove him and his friend by jeep to a prefabricated cabin in the forest, in front of which they were searched prior to being pushed back to Turkey. Another Syrian told Amnesty International that after crossing the border into Bulgaria on 14 April 2015, he and his friend came upon a prefabricated cabin in the forest, where two police officers stopped them. The majority of the migrants and refugees pushed back have said that they were slapped, punched and kicked, and forced to lie down on the ground. In one incident from late April 2015, a 22-year-old Afghan, who was pushed back with seven others, told Amnesty International that his friend hid his mobile phone when asked by the Bulgarian police before being pushed back. In return, he was severely beaten and a bone in his lower leg was broken. A 31-year-old Syrian man told Amnesty International that his friend was beaten by the Bulgarian police with a tree branch before being pushed back in late December 2014.

A widely publicized incident in March 2015 involved Iraqi Yazidis, who had died of hypothermia on the Turkish side of the border.²¹⁶

According to media articles and the testimony two others in their group had given to Turkish officials as part of the investigations on the deaths, they were pushed back from Bulgaria, but were not able to reach a village to seek shelter from the cold unlike others as they were severely beaten by Bulgarian police officers before being pushed back to Turkey. Following the incident, the UN HCR urged the authorities in Bulgaria and Turkey to investigate it and expressed concerns over the accounts of brutality, which may have contributed to the deaths of two people.²¹⁷ On 18 August, the deputy minister of the Bulgarian Ministry of Interior told Amnesty International that they have begun an internal investigation into the incident in March 2015. However, they said that the Bulgarian authorities could not proceed with the internal investigation as they were not in a position to establish the location of the incident from the information available to them. The internal investigation was therefore closed."

("Amnesty International, Fear and fences: Europe's approach to keeping refugees at bay, 17 november 2015, te consulteren via: <https://www.amnestv.org/en/documents/eur03/2544/2015/en/>)

In een zeer recent artikel haalt Politico Europe zeer hard uit naar de manier waarop asielzoekers in Bulgarije worden behandeld. Ook hier verschijnen nog verschillende getuigenissen:

"We tried the Bulgarian border four times and the final time we were successful but then we met the police, " said Ali. "They shot in the air, they set dogs on us and one father who tried to defend his daughter from the dogs got beaten by the police. They took our phones that we were using for GPS and €200 each. They looked everywhere, even our underwear. There was a man with disabilities who couldn't understand what the police were telling him, but they beat him anyway. We heard these rumors about Bulgaria but there is no other way for us. Daesh [ISIL] is half an hour from our city, you cannot feel safe."

(...)

The International Organization for Migration (IOM) estimates that just under 30,000 refugees entered Bulgaria in 2015, a seemingly small percentage of the total arrivals in Europe, which passed the million mark.

Yet no other EU state has seen anywhere near a comparable number of allegations of violence committed against refugees. In a continent increasingly torn by how to deal with the ceaseless arrival of people fleeing the world's worst conflicts, Bulgaria's tough approach is silently tolerated, if not publicly endorsed."

(Politico Europe, Europe's most hostile port of entry, 29 februari 2016, te consulteren via: <http://www.politico.eu/article/bulgaria-threat-to-refugeesmigrants-human-rights-dangerous/>)

Rekening houdende met het grote aantal getuigenissen en rapporteringen hieromtrent heeft het politiegeweld in Bulgarije duidelijk geen incidenteel, maar een systematisch karakter. Hiermee geconfronteerd ontkent de Bulgaarse overheid echter het probleem en wijst ze met beschuldigende vinger naar de asielzoekers zelf:

"Responding to allegations that his police force used excessive violence, Gounev (Philip Gourney Bulgaars onderminister voor binnenlandse zaken) first chose to focus on the claimants' immigration status and maintains that Bulgaria is rooting out potential security threats to Europe.

"The use of force to subdue a large group of migrants who disobey police orders, yes that takes place," Gounev said. "On a monthly basis we identify individuals who are related to either terrorist organizations or radical movements or sympathize with them, foreign fighters and so forth."

(...)

"The majority of them are basically economic migrants, not refugees," Gounev maintains. "[The Yazidis] are internally displaced to safe areas of Iraq and they are looking for economic opportunities in Europe. "

(...)

Though the interior ministry stresses that excessive force and extortion are not policy, a 2013 investigation by Bulgarian state TV broadcast interviews with members of the border police who revealed that their superiors instructed them to "beat" refugees and "send them back. "

According to Gounev, most refugees' claims about police conduct do not specify a location, and are therefore impossible to investigate.

I think that if this was a massive case of abuse this would mean that thousands of migrants would have been abused, which would mean that there is some kind of undeclared crime, which I think is very unlikely."

Just next to the gates of Miksaliste, a little white tent has been set up as a playroom for refugee children. With paints and crayons, many draw images of their odyssey to Europe. Plastered on one of the walls, among countless colorful doodles of rolling hills and crowded cars, one quotation stands out, heart-stopping in its childlike bluntness:

"In Bulgaria people shoot at everyone, shoot at children. Why? We are not terrorists. "

(Politico Europe, Europe's most hostile port of entry, 29 februari 2016, te consulteren via: <http://www.politico.eu/article/bulgaria-threat-to-refugeesmigrants-human-rights-dangerous/>)

- Push-backs en gebrekkige garantie tegen non-refoulement

Eveneens moet ook nog het beginsel van non-refoulement in acht genomen worden. Wanneer verzoekende partij naar Bulgarije zal gestuurd worden, is er geen enkele zekerheid betreffende een verder veilig verblijf in Bulgarije. Bij uitlevering aan Bulgarije is er geen enkele garantie in hoofde van verzoekende partij dat men hem aldaar niet zou terugsturen naar zijn land van herkomst. Dit zou echter een schending zijn van het non-refoulement principe wat op zijn beurt een schending van artikel 3 E.V.R.M. zou inhouden.

Nergens kan gegarandeerd worden dat Bulgarije vluchtelingen niet zal uitwijzen naar Afghanistan, een land waar het leven en de vrijheid in gevaar is en waar zij blootgesteld zullen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Dit maakt een schending uit van het non - refoulementverbod. De staten, zoals België, die vluchtelingen laten repatriëren naar Bulgarije, onder de noemer dat Bulgarije kan beschouwd worden als "een eerste land van asiel" zijn indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod (J. VANDE LANOTTE en M. VAN DE PUTTE, "De verantwoordelijkheid van de uitwijzende staat: de zaak Cruz Varas", T.B.P. 1992, afl. 1,3-8).

Onderstaande geciteerde objectieve informatie toont duidelijk aan dat de situatie van de asielzoekers in Bulgarije precair is. Bulgarije slaagt er dan ook hoegenaamd niet in om aan asielzoekers de nodige waarborgen te bieden overeenkomstig de Internationale Verdragen.

"Bulgaria's failure to provide new arrivals with basic humanitarian assistance in 2013, including adequate food and shelter at reception centers that often lacked heat, windows, and adequate plumbing. Human Rights Watch also found poor detention conditions and brutal treatment in detention centers; inadequacies in asylum procedures, including long delays in registering asylum claims; shortfalls in its

treatment of unaccompanied migrant children, including failure to appoint legal guardians; and an absence of viable programs to support and integrate recognized refugees. "

(HRW, "Asylum seekers summarily expelled", 29 april 2014, te consulteren op <http://www.hrw.org/news/2014/04/29/bulgaria-asylum-seekers-summarily-expelled>)

"3600 refugees from third countries will be returned to Bulgaria from other states in the European Union, the government in Sofia announced Monday (5 January). Dnevnik, EurActiv's partner in Bulgaria, reports. In recent years, Bulgaria has suffered from waves of refugees, mainly due to the civil war in Syria. The most impoverished country in the EU, Bulgaria has a limited capacity to deal with the challenge, and has been criticised by human rights groups for mistreating the flow of refugees."

(Euractiv, "Thousands of asylum seekers to be returned to Bulgaria", 6 januari 2015, te consulteren op <http://www.euractiv.com/sections/justicehome-affairs/thousands-asylum-seekers-be-returned-bulgaria-311950>).

"UNHCR, the UN's refugee agency, said anti-refugee sentiment, already strong in 2013, reignited in April 2014, when residents expelled three families from a village in central Bulgaria. Then, in September, protesters - including parents and teachers - prevented nine refugee children from starting school, claiming they would not fit in and hold back Bulgarian children. Amnesty cite the case of an Iraqi asylum seeker, who was attacked with metal knuckledusters by a gang in September 2013. He told the human rights group that police refused to register his complaint, threatening to deport him."

(Euronews, "Bulgaria failing to probe racist attacks on asylum seekers", 10 februari 2015, te consulteren op <http://www.euronews.com/2015/02/10/bulgaria-failing-to-probe-racist-attacks-claims-amnesty/>)

"No intégration perspectives for persons being granted international protection, refugees being pushed back at the border with Turkey and discrimination against asylum seekers from Maghreb and sub-Saharan Africa in detention. This is the picture described by the new AIDA report on Bulgaria, written by the Bulgarian Helsinki Committee (BHC).

The report qualifies 2014 as 'zero integration year'. Recognized refugees have received no integration support in Bulgaria during 2014, apart from being allowed to stay in reception centres for 6 months after being granted asylum. In consequence, 23% of the individuals accommodated in reception centres (850 people) by January 2015, were recognized refugees. In consequence, refugees have had an extremely limited access to basic social, labour and health rights and their willingness to permanently settle in Bulgaria has decreased to a minimum.

Regarding the situation at the borders, the report details that 6,400 people who had fled Syria, Afghanistan and Iraq, were refused access to Bulgaria and were returned to Turkey in 2014. Since January 2015, Bulgaria has intensified border controls and police officers at the borders have been replaced by the army.

In 2014, reception conditions in centres for asylum seekers have achieved minimum standards. However, UNHCR expressed concerns regarding the sustainability of these improvements, namely considering that by the end of 2014 6,873 asylum seekers were facing being sent back to Bulgaria under the Dublin regulation. As of January 2015, Bulgaria's reception and registration centres had capacity to host 5,650 people.

The study also underlines that 96% of the persons seeking asylum at the border (3,851 people) were detained at Elhovo Allocation Centre in 2014.

Here, asylum seekers stay for three to six days before moving to reception centres, well beyond the 24 hours maximal delay allowed by national law. The average detention period in other centres decreased from 45 to 11 days, in 2014."

(ECRE "Aida report on Bulgaria", 18 maart 2015, te consulteren op <http://www.ecre.org/component/content/article/70-weekly-bulletin/articles/10Q4-aida-report-on-bulgaria-recognised-refugees-left-with-no-support-during-zero-integration-year-.html>)

"Thousands of asylum seekers, many of them from Syria, Iraq and Afghanistan, are being denied entry to the European Union via Turkey's border with Bulgaria. According to testimonies from asylum seekers, they are not only denied the opportunity to apply for asylum, but turned back by Bulgarian border police and, in many cases, beaten. "

(Irin, "Bulgaria repels asylum seekers", 25 maart 2015, te consulteren op <http://beforeitsnews.com/alternative/2015/03/photo-feature-bulgaria-repels-asylum-seekers-3i28334.html>)

"The UN refugee agency on Tuesday expressed increasing concern that people needing international protection were being blocked from entering the European Union, citing the deaths of two Iraqi men who were in a group of 12 Yazidi people allegedly beaten by Bulgarian border guards."

(UNHCR, "UNHCR concerned by border practices after deaths of two Iraqis at the Bulgaria-Turkey border", 31 maart 2015, te consulteren op <http://www.unhcr.org/551abb606.html>)

Gebrek aan effectieve bescherming

Verzoekende partij benadrukt dat, indien hij internationale bescherming zou verwerven in Bulgarije, hij er blootgesteld dreigt te worden aan onmenselijke leefomstandigheden. Met name de Duitse rechtbanken hebben om deze reden reeds meermaals besloten dat vluchtelingen geen effectieve bescherming genieten in Bulgarije.

""The granting of refugee or subsidiary protection status in Bulgaria must be set against a backdrop of the diminution, if not entire eradication, of all social and material benefits for those with recognised status. There is no integration support, a status quo which has lasted for two years.

Temporary accommodation in the reception centres is only for a duration of three months and does not include the most basic amenities. Any form of budget for integration has been consistently delayed and as a consequence recognised status holders find themselves without accommodation, social support, medical insurance and vocational training. "

It is the risk of homelessness and destitution for beneficiaries of status which much jurisprudence turns upon. In particular German courts frequently rule that Bulgaria is not safe for status holders and return to Bulgaria for individuals with international protection would be unlawful given that it would amount to inhumane treatment.

The Courts rely upon a statement from the German Fédéral Foreign Office from July 2015, expert practitioner evidence confirming that persons with at least subsidiary protection status become homeless upon return to Bulgaria and UNHCRs bracketing out of these groups in their statement on returns. 81 Confirming that this group of persons are, therefore, subject to abject poverty the courts have ruled that given the high risk of exploitation by landlords, unemployment, zéro provision of language courses, and no will to improve by the Bulgarian government in sight, return would lead to a real risk of a violation of Article 3 ECHR or Article 4 Charter of Fundamental Rights."

((ECRE, Research Note: Reception conditions, détention and procédural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016, te consulteren via:

http://www.asylumlawdatabase.eu/sites/www.asylumlawdatabase.eu/files/aldfiles/Research%20Note%200-0/o20Reception%20conditions%2C%20detention%20and%20procedural%20safeguards07o_2Qfor%20asylum_%20seekers0/o2Qand0/o20content07o20of%20international%20protection%20status%20in%20Bulgaria.pdf)

Bovenstaande toelichting indachtig, dient dan ook vastgesteld te worden dat de Bulgaarse asielinstanties niet bij machte zijn verzoekende partij op vandaag te behandelen in overeenstemming met de internationale en Europese standaarden.

Het spreekt bovendien voor zich dat de bovenstaande aangehaalde wantoestanden waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Bulgarije zou uitwijzen, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij tijdens het Dublinverhoor spontaan heeft aangegeven bezwaar te hebben tegen een overname door Bulgarije. Er zou geen enkele garantie zijn verleend en de verwerende partij zou erkend hebben dat er zich problemen voordoen in Bulgarije. Hij wijst op een massale toestroom van vluchtelingen, de verslechtering van de asielprocedure in 2015, taalproblemen en hij beroept zich op het AIDA rapport van januari en oktober 2015. Asielzoekers zouden tijdens hun asielaanvraag geen rechtsbijstand krijgen. De European Council on Refugees and Exiles zou menen dat ondanks de pogingen er nog steeds onvoldoende waarborgen zijn. UNHCR zou waarschuwen voor gedwongen repatriëringen naar Bulgarije. Er zou sprake zijn van geweld tegen vluchtelingen, push backs en gebrekkige garantie tegen non-refoulement.

Verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen. De verwerende partij heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk gemotiveerd omtrent de door hem afgelegde verklaringen tijdens het Dublinverhoor.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens zijn verblijf in Sofia in een opvangcentrum heeft verbleven en dat hij er goed behandeld werd. Hij verklaarde inderdaad eveneens dat hij aangehouden en geslagen werd en dat zijn vingerafdrukken onder dwang genomen werden. In

de bestreden beslissing werd vooreerst aangegeven dat de Dublin III Verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren en dat het laten nemen van de vingerafdrukken een verplichting is. Voorts, m.b.t. verzoekers verklaringen, werd in de bestreden beslissing gesteld wat volgt:

“(…) Betreffende de vermeende slagen wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien de betrokkene stelde dat hij in Bulgarije werd aangehouden en verder toevoegde dat hij in het opvangcentrum in Sofia goed werd behandeld denke we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. (...) Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we erop op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was at hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten gevraagd hebben om de transfer te laten doorgaan via Sofia luchthaven en dat zij wensen op de hoogte gebracht te worden van alle vluchtdetails. Tevens vragen zij op zijn minst zeven dagen op voorhand hiervan op de hoogte gebracht te worden. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij hieraan niet tegemoet zou komen. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de grensoverschrijding tengevolge de Dublintransfer van verzoeker aan Bulgarije als een illegale grensoverschrijding zal worden aanzien zodat er op het eerste gezicht geen reëel risico voorhanden is dat verzoeker omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval zal worden onderworpen aan een arbitraire detentie in een gevangenis. Verzoeker toont niet aan dat de citaten m.b.t. push-backs van toepassing zouden zijn op zijn situatie.

In de bestreden beslissing werd er inderdaad melding gemaakt van het feit dat het UNCHR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten naar Bulgarije. Het UNCHR oordeelde vervolgens op 1 april 2014 dat op basis van een nieuwe evaluatie een opschorting niet meer langer gerechtvaardigd is. Verder werd in de bestreden beslissing gewezen op de meeste recente update van het rapport van het ECRE van 30 september 2015 en gesteld dat er geen grond is om te besluiten dat verzoeker niet opnieuw, na zijn overdracht, toegelaten zal worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Verzoeker verwijst naar dezelfde rapporten die door de verwerende partij besproken werden in de bestreden beslissing, maar toont op het eerste zicht niet aan een kwetsbaar profiel te hebben gelet op het feit dat hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder gezondheidsproblemen of specifieke noden.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan reëel risico lopen te worden blootgesteld aan reëel risico lopen te worden blootgesteld aan reëel risico lopen te worden blootgesteld aan reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest de Grondrechten Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden naar de recente arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, enerzijds naar het arrest met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-cce.be/nl/arr?search_arr=153364) en anderzijds naar het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015.

De Dublin III criteria, zoals voorzien in de Dublin -Verordening, laten geen vrije keuze van de asielzoeker toe van de Lidstaat die zal instaan voor behandeling van zijn asielaanvraag:

“In Verordening 343/2003 worden de criteria en mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verantwoordelijk is voor de behandeling van een verantwoordelijk is voor de behandeling van asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van Dit impliceert dat de vrije keuze van Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.” (R.v.V., 23 mei 2012, nr. 81 545; eigen onderlijning)

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het ‘verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*"

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.3. Verzoeker verwijst in het middel naar verschillende rapporten (AIDA Country Report Bulgaria, april 2014, januari 2015, maart 2015 en oktober 2015; "Dublin: Bulgaria", AIDA – Bulgarian Helsinki Committee, 16 februari 2015; Amnesty International, "Suspension of returns of Asylumseekers to Bulgaria must continue", maart 2014; een document van Amnesty International van 17 november 2015; een artikel van ECRE van 7 april 2014; uitspraken van het UNHCR van april 2014 en van 31 maart 2015; ECRE, *Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria*, februari 2016; Human Rights Watch, *Containment Plan: Bulgaria's Pushbacks and Detention of Syrian and other Asylum Seekers Migrants*, 29 april 2014 met update 16 februari 2016; een artikel van HRW van 29 april 2014; een artikel van de website Politico Europe van 29 februari 2016; een artikel van de website Euractiv van 6 januari 2015; een artikel van de website van Euronews van 10 februari 2015; een artikel van de website beforeitsnews.com van 25 maart 2015; Belgrade Centre for Human Rights, Oxfam, *Safe passage, Testimony of people arriving in Ditróvgrad, Serbia from Bulgaria*, december 2015) om te staven dat de algemene situatie voor asielzoekers bij terugname door Bulgarije uiterst schrijnend is. De opvang voor asielzoekers is slecht en onmenselijk en het risico is groot dat verzoeker bij een terugkeer op straat zal moeten leven. Een volwaardige behandeling van zijn asielaanvraag is evenmin gegarandeerd: er zijn geen vertalers, de duur van de asielprocedure neemt toe en de erkenningsgraad van niet-Syrische asielzoekers ligt schrikbarend laag. Er is onvoldoende toegang tot betrouwbare informatie: de informatiepamfletten worden verstrekt zonder enige duiding zodat de te doorlopen procedure voor hen niet helemaal duidelijk is, de gegeven informatie is niet steeds up-to-date. De bijstand van een tolk en advocaat is theoretisch mogelijk maar in de praktijk is er een gebrek aan financiering waardoor rechtsbijstand in de eerste fase eerder een uitzondering is. Het UNHCR heeft in januari 2014 opgeroepen tijdelijk geen asielzoekers meer terug te sturen naar Bulgarije. Amnesty International roept op om door te gaan met deze opschorting. ECRE stelt dat er onvoldoende waarborgen zijn in Bulgarije om de fundamentele rechten van asielzoekers te verbeteren en het UNHCR waarschuwt, na de stopzetting van de aanbeveling tot het opschorten van overdrachten naar Bulgarije, dat er nog altijd problemen zijn en dat de situatie van bijzonder kwetsbare personen individueel moet worden onderzocht. Verzoeker vervolgt dat opvang voor Dublinterugkeerders niet gegarandeerd is en dat de opvang ondermaats is. Tevens is er sprake van extreem geweld tegen vluchtelingen, van politiegeweld en van pushbacks aan de grens en dus gebrekkige garantie tegen non-refoulement, van gebrek aan effectieve bescherming.

3.3.4. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker het volgende heeft verklaard tijdens zijn gehoor op 29 december 2015.

“31. Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?

Het was de bedoeling om naar Zweden te gaan, maar toen ik in München was had ik nog maar 100 euro en ik kon er niet meer geraken. Ik kon wel nog naar België komen met de geld.

32. Hoe is uw gezondheidstoestand ?

Ik heb geen gezondheidsproblemen.

33. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?

Bulgarije: Ik werd aangehouden en ik werd geslagen. Mijn vingerafdrukken werden onder dwang genomen. In het centrum werd ik goed behandeld.

Duitsland: Ik werd hier goed behandeld.”

In vraag 22 verklaarde verzoeker dat hij vijftien dagen in het opvangcentrum in Sofia heeft verbleven en één nacht in een opvangcentrum in Duitsland.

Uit de verklaringen van verzoeker zelf blijkt dus dat hij melding heeft gemaakt van het krijgen van slagen en het nemen van vingerafdrukken onder dwang en van een goede behandeling gedurende de 15 dagen waarin hij in het opvangcentrum in Sofia verbleef.

3.3.5. Over de slagen wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij in Bulgarije werd aangehouden, geslagen en dat men hem dwong tot de registratie van zijn vingerafdrukken. Betreffende de gedwongen registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Betreffende de vermeende slagen wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien de betrokkene stelde dat hij in Bulgarije werd aangehouden en verder toevoegde dat hij in het opvangcentrum in Sofia goed werd behandeld denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij enkel in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kon worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

Deze overwegingen zijn niet kennelijk onredelijk gelet op het feit dat verzoeker inderdaad zelf verklaarde dat hij in het opvangcentrum in Sofia goed werd behandeld. In het verzoekschrift uit verzoeker geen enkele kritiek op deze motieven.

3.3.6. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk ingegaan op de situatie in Bulgarije. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van de problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De motieven van de bestreden beslissing berusten mede op het recente rapport van UNHCR van 1 april 2014. In dit rapport stelt UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de opvangcentra en de asielprocedure. UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin-transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. Indien de mankementen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden, benadrukt UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat het UNHCR verder van oordeel is dat personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkt tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13). Vervolgens wordt in de bestreden beslissing overwogen dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "*Asylum Information Database*" (Iliana Savova, "*Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria*", up to date tot 30 september 2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin-III-verordening, in principe geen beletsel bestaat om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "*in absentia*" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet, volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "*in absentia*" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "*in absentia*" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum. In dit verband wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de Bulgaarse instanties op 11 januari 2016 instemden met de terugname van verzoeker met toepassing van artikel 18(1)b van de Dublin-III-Verordening. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op artikel 18(2), § 1 van de Dublin-III-Verordening: "*In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.*" Op basis van bovenvermelde informatie besluit de verwerende partij dat er geen grond is om te besluiten dat verzoeker na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst, hij zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Er wordt in de bestreden beslissing vervolgd dat de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Er dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een man is van wie de echtgenote nog in Afghanistan verblijft en dat hij niet heeft gemeld gezondheidsproblemen te hebben, en dus niet met concrete gegevens aantoont dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt. Dit wordt als dusdanig ook vermeld in de bestreden beslissing en hieraan wordt toegevoegd:

"We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het

bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Tevens wordt benadrukt dat verzoeker *in casu* werd overgedragen aan Bulgarije op 9 mei 2016 en dat de advocaat van verzoeker ter zitting van 11 mei 2016 geen verdere concrete informatie heeft verstrekt over de omstandigheid waarin verzoeker in Bulgarije toegekomen is en over een eventueel gebrek aan opvang. Tevens wordt herhaald dat verzoeker verklaard heeft vijftien dagen in het opvangcentrum in Sofia te hebben verbleven en daar goed behandeld te zijn.

3.3.7. De verwerende partij steunt haar standpunt dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht voornamelijk op een verslag van het UNHCR van april 2014. In dit verslag wordt geduid dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

In het meer recente AIDA-verslag van oktober 2015, waarnaar tevens wordt verwezen in de bestreden beslissing, wordt melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde.

In dit verband dient te worden herhaald dat verzoeker verklaarde ongeveer één maand voor aankomst in België (14 november 2015, één maand daarvoor is dus midden oktober 2015) goed te zijn behandeld in het opvangcentrum in Sofia. Uit verzoekers verklaringen blijkt dus dat de opvang voor hem in Bulgarije in oktober-november 2015 niet te wensen overliet. Uit de instemming van de Bulgaarse autoriteiten op 11 januari 2016 met de overname van verzoeker blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten vragen om hem over te dragen via de luchthaven van Sofia, dat zij alle vluchtgegevens wensen en dat zij minstens zeven dagen op voorhand wensen ingelicht te worden. De advocaat van verzoeker heeft ter zitting, twee dagen na de overdracht naar Bulgarije, geen melding gemaakt van een gebrek aan opvang voor verzoeker in Bulgarije of weigering om zijn asielaanvraag verder te behandelen. In deze specifieke omstandigheden moet worden opgemerkt dat verzoekers talrijke verwijzingen naar algemene rapporten (waarvan deze van voor april 2014 gedateerd lijken) en internetartikelen (waarvan de persartikels hoofdzakelijk de mening van de auteur weergeven) geen afbreuk doen aan zijn ervaringen in Bulgarije waar hij naar eigen zeggen goed behandeld werd eens hij zich in het opvangcentrum in Sofia bevond. In dit specifieke geval kan niet zonder meer worden aangenomen dat de algemene verwijzing naar rapporten over de situatie in Bulgarije *in casu* volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Zoals reeds gesteld heeft niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Er kan niet ontkend worden dat de landen van de Europese Unie heden gebukt gaan onder een massale influx van asielzoekers en dat dit gigantische uitdagingen met zich meebrengt voor de opvang van asielzoekers en de behandeling van hun asielaanvragen maar dit alles mag er niet toe leiden dat asielzoekers *de facto* het land uitkiezen waar zij hun asielaanvraag behandeld wensen te zien.

3.3.8. De verwijzingen van verzoeker naar rapporten over twee andere opvangcentra doen geen afbreuk aan zijn eigen verklaringen inzake het opvangcentrum in Sofia.

3.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op extreem geweld tegen asielzoekers en push backs aan de grens met geen garantie op non-refoulement, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nu in andere omstandigheden in Bulgarije zal toekomen: hij komt Bulgarije binnen via de luchthaven van Sofia en niet via de Turks-Bulgaarse grens. Hij komt ook Bulgarije binnen als Dublin-terugkeerder die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije, waarvoor hij indertijd opvang heeft gekregen in het opvangcentrum in Sofia, en van wie de asielaanvraag verder zal behandeld worden. De getuigenissen die verzoeker aanhaalt over pushbacks aan de grens zijn niet op hem van toepassing. Zoals reeds gesteld, betwist verzoeker het motief niet waarin wordt gesteld dat de slagen door de politie kaderen binnen de grenscontrole waar personen zich pogen te onttrekken aan de verplichte registratie en dat *in casu* in dat geval geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen.

3.3.10. Verzoeker maakt evenmin een concrete vrees voor een schending van het non-refoulementbeginsel aannemelijk. Samenvattend kan bijgevolg gesteld worden dat verzoeker, gelet op zijn eigen verklaringen en gelet op de informatie die hij aanbrengt, die in dit specifieke geval geen afbreuk doet aan de informatie en de conclusies hieruit opgenomen in de bestreden beslissing, niet met concrete gegevens aanbrengt dat een overdracht naar Bulgarije een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

3.3.11. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan *in casu* evenmin worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET